

Sygn. akt I ACz 700/16

POSTANOWIENIE

Dnia 30 marca 2016 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący Wiceprezes SA:	Jacek Gołaczyński (spr.)
Sędzia SA:	Jan Gibiec
Sędzia SA:	Dariusz Kłodnicki

po rozpoznaniu w dniu 30 marca 2016 r. na posiedzeniu niejawnym we Wrocławiu

w sprawie z powództwa: **W. L.**

przeciwko: (...) (**Węgry**)

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 20 maja 2015 r., sygn. akt X GC 531/14

w przedmiocie odrzucenia pozwu

p o s t a n a w i a: uchylić zaskarżone postanowienie.

(...)

UZASADNIENIE

Powód W. L. wniósł pozew przeciwko (...) o zapłatę kwoty 19 270,01 euro wraz z umownymi odsetkami oraz kosztami postępowania. W uzasadnieniu pozwu powód podał, iż współpracował z pozwanym w ramach stale utrzymujących się stosunków gospodarczych. Pozwany wielokrotnie nabywał u powoda artykuły rolne i spożywcze w ilościach hurtowych,

za które dokonywał zapłat w ustalonych w terminie po wystawieniu faktury Vat. Powód wskazał, iż szczegółowe zasady współpracy uregulowane były w Ogólnych Warunkach Umowy Sprzedaży i Ogólnych Warunkach Dostawy PPHU (...). Pozwany dokonał zakupu towarów: w dniu 27 czerwca 2012 r. na kwotę 18 612,72 euro (faktura Vat (...)), w dniu 23 listopada 2012 r. na kwotę 10 124,88 euro (faktura Vat (...)) i w dniu 5 grudnia 2012 r. na kwotę 18 654,15 euro (faktura na kwotę (...)). Powód dostarczył pozwanemu zamówione przez niego towary korzystając z usług transportowych firm zewnętrznych w dniu 27 czerwca 2012 r., w dniu 23 listopada 2012 r. i w dniu 6 grudnia 2012 r. a pozwany każdorazowo kwitował odbiór towaru przystawiając pieczęć firmową oraz podpisując dokument CMR oraz tzw. lieferschein. Pozwany nie uiścił zapłaty za żadną z faktur. W związku z faktem, iż powód także nabywał towary od pozwanego, powód dokonał potrącenia wzajemnych należności w ten sposób że w dniu 31 sierpnia 2012 r. dokonane zostało potrącenie należności powoda względem pozwanego z fakturą Vat (...) opiewające na kwotę

4192,74 euro, w dniu 31 grudnia 2012 r. zostało dokonane potrącenie należności powoda względem pozwanego z fakturą (...) na kwotę 6471,43 euro oraz fakturą (...) na kwotę 769,57 euro, w dniu 20 lutego 2013 r. dokonane zostało potrącenie należności powoda względem pozwanego z fakturą Vat (...) na kwotę 9 972,00 euro. Powód wskazał, iż potrącenie zostało zaakceptowane przez pozwanego. Po dokonaniu potrąceń w dalszym ciągu pozostawało do zapłaty na rzecz powoda kwota 19270,01 euro. Powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty stanowiącej sumę zaległości wynikających ze wskazanych w pozwie faktur w terminie 7 dni od chwili otrzymania wezwania przez pozwanego.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana podniosła zarzut braku jurysdykcji polskiego sądu i wniosła o odrzucenie pozwu. Zaprzeczyła by zawierała umowę ramową z powodem oraz by podpisywała żadnego porozumienia w kwestii poddania jurysdykcji polskich organów prawnych. Nadto pozwana podniosła, iż nie jest dłużnikiem powoda. Strona pozwana potwierdziła, że współpracowała z powodem systematycznie przez wiele lat i kupowała od powoda wiele towarów do dalszej odsprzedaży na W.. Wobec towaru dostarczanego przez powoda ciągle pojawiały się zastrzeżenia jakościowe i pomimo wielokrotnych próśb nie spełniał obowiązkowych na W..i uznanych przez siebie przepisów tj. nie poświadczał należycie pochodzenia towaru, jakie alergeny zawiera, czy jest wolne od GMO, nie zapytał go w obowiązkowymi etykietami, co doprowadziło do ukarania strony pozwanej przez(...) Biura Rządowego Komitetu (...) kwotą 6 291 257 forintów. Powód zobowiązał się wypłacenia powyższej kary. Na kwotę kary strona pozwana 6 291 257 forintów strona pozwana wystawiła powodowi fakturę nr (...), którą skompensowała w dwóch częściach z datą 1 lipca 2012 r. i numerem (...) przeciwstawnej fakturze powoda nr (...), z datą 27 listopada 2012 wobec faktury powoda nr (...) o nr (...), oraz fakturą nr 2012- (...) i nr 2012- (...). Ponadto strona pozwana wskazała, iż kwota faktury (...) wynosiła 10 124,88 euro, z którą pozwana skompensowała dwie faktury nr (...). Następnie strona pozwana skompensowała należność powoda z faktury (...) z należnością pozwanej z drugiej części kary w kwocie 3 653,45 euro. Nadto strona pozwana skompensowała swoje należności z faktury (...), z (...) i (...)należnościami powoda, dołączając tabelę zbiorczą z wykazem wzajemnych wierzytelności. Strona pozwana podniosła, iż na wezwania powoda odpowiadała, iż nie ma żadnych zaległości wobec powoda.

Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 20 maja 2015r. pozew odrzucił i stwierdził, że brak jurysdykcji krajowej może wynikać również z Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012. Brak jurysdykcji krajowej występuje więc wówczas, gdy nie istnieje żaden przepis prawa polskiego, prawa jednolitego lub prawa międzynarodowego, który przyznawałby jurysdykcję sądom polskim, a strony nie zawarły umowy prorogacyjnej lub też zawarcie takiej umowy w danej sprawie jest niedopuszczalne.

Zgodnie z § 1 i 2 art. 1104 k.p.c. strony oznaczonego stosunku prawnego mogą umówić się na piśmie o poddanie wynikłych lub mogących wyniknąć z niego spraw o prawa majątkowe jurysdykcji sądów polskich (§ 1). Poddanie jurysdykcji sądów polskich spraw, o których mowa w § 1, może nastąpić również przez wdanie się w spór co do istoty sprawy, jeżeli pozwany nie podniesie zarzutu braku jurysdykcji krajowej (§ 2). W powołanym powyżej przepisie sformułowano wymóg formy pisemnej dla umowy jurysdykcyjnej. Do oceny czy strony niniejszej sprawy umówiły się na rozstrzygnięcie sporu przez sąd polski należy mieć na uwadze przepis art. 1105¹ k.p.c., wprowadzony nowelą z dnia 5 grudnia 2008 r., określający przesłanki, których spełnienie jest wystarczające do przyjęcia zachowania wymogu formy pisemnej. I tak w myśl art. 1105¹ k.p.c. wymóg formy pisemnej jest spełniony, gdy obie strony podpiszą dokument zawierający ich oświadczenia woli odnośnie do ustanowienia lub wyłączenia jurysdykcji krajowej, gdy wymienią dokumenty, z których każdy jest podpisany przez jedną ze stron i zawiera jej oświadczenie woli lub oświadczenia woli obu stron lub poprzez wymianę między stronami pism zawierających oświadczenia woli za pomocą środków porozumiewania się na odległość (np. za pomocą telegramu, telefaksu, poczty elektronicznej).

W niniejszej sprawie niewątpliwie strony łączyła umowa sprzedaży, która nie została stwierdzona pismem. Jednakże powód przedstawił i powołał się w pozwie na Ogólne Warunki Umowy Sprzedaży i Ogólne Warunki Dostawy PPHU (...), zawierające zapis w zakresie sądu właściwego do rozstrzygnięcia

sporu (§ 9). Powyższe Ogólne Warunki Umowy Sprzedaży niewątpliwie nie zostały podpisane przez obie strony, nie doszło do wymiany dokumentów między stronami, z których każdy byłby podpisany przez jedną ze stron. Zatem czy przez przesłane elektronicznie (drogą e-mail) stronie pozwanej Ogólnych Warunków Umowy Sprzedaży i Ogólnych Warunków Dostawy PPHU (...) doszło do wymiany pism między stronami i oświadczeń woli. W ocenie Sądu samo przesłanie przez powoda stronie pozwanej treści Ogólnych Warunków Umowy Sprzedaży nie jest wymianą pism między stronami zawierającą oświadczenia woli a jedynie jednostronnym przesłaniem dokumentów. Do przyjęcia, iż między stronami nastąpiła wymiana pism zawierająca oświadczenia woli wymagana byłaby zwrotna odpowiedź strony pozwanej potwierdzająca otrzymanie Ogólnych Warunków Umowy Sprzedaży oraz wyraz ich akceptacji (bez podpisów), wówczas było by to potwierdzenie wyrażenia zgody

na zawarte w dokumencie postanowienia i tym samym wyrażenie woli ich zaakceptowania. Powód nie wykazałby strona pozwana zaakceptowała kiedykolwiek warunki współpracy zawarte w Ogólnych Warunkach Umowy Sprzedaży i Ogólnych Warunkach Dostawy PPHU (...). Jak sam powód wskazał i co potwierdziła w odpowiedzi na pozew strona pozwana, współpraca stron nie była jednorazowa lecz stała. W ocenie Sądu jeśli powód zamierzał egzekwować od strony pozwanej warunki sprzedaży ustalone w Ogólnych Warunkach Umowy Sprzedaży i Ogólnych Warunkach Dostawy PPHU (...), to winien był przedstawić dowód na akceptację takich postanowień przez stronę pozwaną. Zdaniem Sądu z uwagi na bardzo szczegółowe zapisy i międzynarodowy obrót towarami jak też stałość kontaktów handlowych,

by powołać się na zapisy Ogólnych Warunkach Umowy Sprzedaży i Ogólnych Warunkach Dostawy PPHU (...) niezbędne było przedstawienie dowodu/wykazanie wyraźnej akceptacji przez strony postanowień Ogólnych Warunkach Umowy Sprzedaży. Ponieważ powód nie przedstawił podpisanego w/w dokumentu i wobec zaprzeczenia akceptacji przez pozwaną Ogólnych Warunkach Umowy Sprzedaży, zdaniem Sądu nie można przyjąć iż strony łączyły postanowienia zawarte w tym dokumencie. Nadto zauważyć

należy, iż jak wskazały strony w pismach procesowych i co wynika z dołączonych dokumentów (faktur i zestawień transakcji) współpraca gospodarcza odbywała się od dłuższego czasu i z dużą częstotliwością, dochodziło również do bezpośrednich spotkań między stronami. Zatem w ocenie Sądu jeśli powodowi zależało by na uzyskaniu wyraźniej akceptacji przez pozwaną Ogólnych Warunków Umowy Sprzedaży, to wielokrotnie miał możliwość uzyskania podpisu pod takim dokumentem.

Nie można było również przyjąć jurysdykcji sądu polskiego na podstawie art. 1104 § 2 k.p.c., wobec zakwestionowania przez stronę pozwaną przed wdaniem się w spór, jurysdykcji sądu polskiego.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu, do oceny jurysdykcji sądu właściwego do rozstrzygnięcia sporu zastosowanie mają przepisy Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych. Zgodnie z art. 7 ust. 1 ppkt a w/w Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012, osoba która ma miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego może być pozywana w innym państwie członkowskim w sprawach dotyczących umowy - przed sądy miejsca wykonania danego zobowiązania. Przy czym zgodnie art. 7 ust 1 ppkt b w/w rozporządzenia do celów przepisu art. 7 - o ile nie uzgodniono inaczej - miejscem wykonania danego zobowiązania jest w przypadku sprzedaży rzeczy ruchomych - miejsce w państwie członkowskim, w którym rzeczy te zgodnie z umowa zostały albo miały zostać dostarczone. Jak wskazuje się w literaturze przepis art. 7 ust. 1 ppkt b Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 definiuje pojęcie miejsca wykonania zobowiązania w sposób wyczerpujący i autonomiczny (por. J. Gołaczyński w: Jurysdykcja, uznawanie orzeczeń sądowych oraz ich wykonywanie w sprawach cywilnych i handlowych., C.H. Beck, Warszawa 2015, s.48).

Mając na względzie powołany powyżej przepis oraz dokumenty złożone przez powoda na potwierdzenie transakcji sprzedaży w postaci faktur VAT, dokumentów dostawy, lieferschein oraz dokumentów CMR, zdaniem Sądu z przedstawionych przez powoda (i w/w dokumentów) wyraźnie wynika, iż miejscem dostawy towarów było "(...) 20". Zatem zgodnie z powołanym powyżej przepisem rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr (...) sądem

właściwym do rozpoznania niniejszego sporu będzie sąd państwa członkowskiego, w którym miało miejsce wykonanie zobowiązania tu: sąd węgierski.

Według art. 98 § 1 k.p.c., strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty procesu. Powód nie zgodził się z tym orzeczeniem i zaskarżył je w całości oraz zarzucił:

1. Naruszenie prawa procesowego mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy, to jest:

1.1. Art. 233 § 1 KPC, tj. sprzeczność istotnych ustaleń faktycznych z zebrany materiałem dowodowym poprzez brak jego wszechstronnego rozeznania, w szczególności dowodu z treści faktur oraz treści dokumentów L., co doprowadziło Sąd I instancji do wniosku, iż powód nie wykazał w sposób odpowiedni by strona pozwana zaakceptowała kiedykolwiek warunki współpracy zawarte w Ogólnych Warunkach Umowy Sprzedaży PPHU (...), podczas gdy prawidłowa ocena wskazanych dowodów powinny doprowadzić Sąd I Instancji do wniosku, iż powód w sposób prawidłowy doręczył do pozwanego Ogólne Warunki Umowy Sprzedaży, a także, iż pozwany podpisując faktury i dokumenty L. akceptował fakt, iż sprzedaż towaru odbywa się w oparciu o Ogólne Warunki Umowy Sprzedaży obowiązujące u powoda a to w związku z zapisami, jakie znajdowały się na fakturach i dokumentach L..

2. Naruszenie prawa materialnego mającego istotny wpływ na wynik sprawy, to jest:

2.1. Art. 1105¹ KPC poprzez jego błędną interpretację i uznanie, że z treści przedmiotowego przepisu wynika, iż do zawarcia umowy o poddaniu spraw o prawa majątkowe jurysdykcji sądów polskich konieczne jest zachowanie formy pisemnej, która to forma jest spełniona, jeśli obie strony podpiszą dokument zawierający ich oświadczenia woli odnośnie do ustanowienia lub wyłączenia jurysdykcji krajowej lub gdy wymienią dokumenty, z których każdy jest podpisany przez jedną ze stron i zawiera jej oświadczenie woli lub oświadczenia woli obu stron, co doprowadziło Sąd do błędnego przekonania, iż przesłanie przez powoda stronie pozwanej Ogólnych Warunków Umowy Sprzedaży drogą elektroniczną, nie jest wyminą pism między stronami zawierającą oświadczenia woli a jedynie jednostronnym przesłaniem dokumentów, podczas gdy prawidłowa wykładania tego przepisu zezwala również na zawarcie umowy poprzez wymianę między stronami pism zawierających oświadczenia woli za pomocą środków porozumiewania się na odległość (np. za pomocą telegramu, telefaksu, poczty elektronicznej e-mail).

2.2. Art.7 ust. 1 ppkt a i b Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w przedmiotowej sprawie i uznanie, iż w przedstawionym stanie faktycznym sądem właściwym dla rozpoznania sprawy jest sąd właściwy według miejsca wykonania danego zobowiązania.

2.3. Art. 25 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych, poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy w przedmiotowej sprawie winien on zostać zastosowany a to w związku z faktem, między stronami doszło do zawarcia umowy jurysdykcyjnej.

Biorąc pod uwagę powyższe wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości;
2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych;
3. rozpoznanie zażalenia, jako oczywiście uzasadnionego w trybie art. 395 § 2 KPC przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu, X Wydział Gospodarczy;

4. przeprowadzenie dowodów z załączonych dokumentów na okoliczności wskazane w uzasadnieniu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie jest uzasadnione.

Sąd Okręgowy dokonał oceny jurysdykcji krajowej w oparciu przepisy księgi czwartek kodeksu postępowania cywilnego oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012r. w sprawie jurysdykcji, uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych, mimo że w tej sprawie dla oceny zarzutu pozwanego braku jurysdykcji zastosowanie będzie miało rozporządzenie Rady 44/2001 w sprawie jurysdykcji, uznawania

i wykonalności orzeczeń w sprawach cywilnych i handlowych (Bruksela I). Nie ma to jednak istotnego znaczenia dla rozpoznania tego zażalenia, ponieważ przepisy tych rozporządzeń niewiele się od siebie różnią w omawianym zakresie. Rozporządzenie Bruksela I bis znajdzie zastosowanie dopiero od 1.10.2015r., a pozew w tej sprawie został wniesiony jeszcze w 2014r. Sąd Okręgowy naruszył przepis rozporządzenia Bruksela I odnoszące się do jurysdykcji umownej, w szczególności formy, w jakiej umowa jurysdykcyjna może być zawarta i tym samym błędnie ocenił, że sąd polski nie ma jurysdykcji w sprawie.

Wobec podniesienia przez pozwanego zarzutu braku jurysdykcji krajowej już w odpowiedzi na pozew Sąd I Instancji zbadał swoją właściwość, analizując przepisy obowiązujące w niniejszej sprawie.

Przepis bowiem art. 1099 § 1 k.p.c. nakazuje sądowi (polskiemu) brać pod uwagę brak jurysdykcji krajowej z urzędu w każdym stanie sprawy, jednak z wyjątkiem sytuacji określonych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 44/2001 o jurysdykcji, uznawania i wykonywaniu orzeczeń w sprawach cywilnych i handlowych, gdzie ocena braku jurysdykcji niekiedy zależy od zachowania stron.

Do rozstrzygnięcia pozostawała zatem kwestia, czy umowa sprzedaży zawarta pomiędzy stronami zawierała klauzulę jurysdykcyjną. Klauzula ta miała wynikać z Ogólnych Warunków Umowy Sprzedaży i Ogólnych Warunków Dostawy PPHU (...). W § 9 tych ogólnych warunków zawarto postanowienie, że sądem właściwym do rozpoznania sprawy wynikającej ze sporów pomiędzy stronami będzie sąd polski. W ocenie Sądu Okręgowego, powyższa umowa, ani ogólne warunki umów nie zostały sporządzone w formie pisemnej, nie zostały zatem podpisane przez strony. Nie doszło także do wymiany oświadczeń woli stron poprzez ich przesłanie, a jedynie powód przesłał je drogą elektroniczną pozwanemu. Pozwany natomiast zaprzeczył, jakoby zawarł umowę jurysdykcyjną, czy zgodził się na ogólne warunki przesłane mu mailowo, także w zakresie zawartej w nich klauzuli jurysdykcyjnej. Stąd też Sąd Okręgowy uznał, że podstawą rozstrzygnięcia kwestii jurysdykcji krajowej będą przepisy o jurysdykcji ogólnej, czy szczególnej, które wskazują na właściwość sądu węgierskiego do rozpoznania sprawy.

Sąd Apelacyjny uznał jednak, że umowa jurysdykcyjna została w sposób ważny zawarta. Otóż przepis art. 23 ust. 1 rozporządzenia Bruksela I stanowi, że jeżeli strony, z których przynajmniej jedna posiada miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego, uzgodniły, że sąd lub sądy państwa członkowskiego mają jurysdykcję do rozstrzygnięcia sporu już powstałego albo mogącego powstać z określonego stosunku prawnego, to ten sąd lub sądy mają jurysdykcję. Co do formy, w jakiej umowa jurysdykcyjna może być zawarta, to rozporządzenie jest dość liberalne. Przewiduje formę pisemną, gdy strony złożą oświadczenie na piśmie i z tą formą jest zrównany przekaz elektroniczny. Przy czym nie jest konieczne wykorzystywanie podpisu elektronicznego równoważnego podpisowi własnoręcznemu według prawa unijnego, czy krajowego danego państwa członkowskiego UE. Dopuszczalne jest także zawarcie umowy w formie ustnej, o ile zostanie potwierdzone przez jedną ze stron. Dopuszczalne jest także zawarcie umowy w formie odpowiadającej praktyce stron i jest to forma przewidziana

w praktyce istniejącej pomiędzy stronami. W końcu, także w formie w handlu międzynarodowym, który strony znały lub powinny znać w określonej dziedzinie handlu. Formy przewidziane w art. 23 ust. 1 lit a-c są równoważne, Wykorzystanie każdej z tych form powoduje skuteczność umowy jurysdykcyjnej. W przypadku formy pisemnej bez znaczenia jest to, czy oświadczenia woli zostały złożone na jednym dokumencie przez obie strony, czy na osobnych dokumentach i następnie wysłane faksem, listem. Podobnie można stwierdzić, że klauzula jurysdykcyjna może być zawarta w ogólnych warunkach umowy dołączonych do umowy głównej, o ile strony wskazują że klauzula ta ma wiążący charakter. Bez znaczenia jest to, czy w samej umowie głównej wyraźnie powołano się na klauzulę jurysdykcyjną. Jednak ETS

w wyroku z dnia 16.03.1999r. w sprawie T. S..A. v. H. S.. stwierdził, że nie jest wystarczające dołączanie ogólnych warunków do umowy głównej bez powołania się na nie w samej umowie.

W tej kwestii, czyli w sprawie oceny materialnej ważności umowy jurysdykcyjnej nie będą miały zastosowania przepisy rozporządzenia Rzym I o prawie właściwym dla zobowiązań umownych. Brak jest także wyraźniej normy kolizyjnej w ustawie z 2011r. – Prawo prywatne międzynarodowe, która regulowała by tę kwestię. W doktrynie wskazywane są różne sposoby ustalenia prawa właściwego dla takiej umowy: prawo właściwe dla stosunku prawnego, z którego wynika lub może wynikać spór, albo prawo ustalone oddzielnie na podstawie Rozporządzenia Rzym I lub prawo wybrane przez strony (tak: P. Rodziewicz w: Jurysdykcja, uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywanie w sprawach cywilnych i handlowych. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE)

Nr 1215/2012. Komentarz, Warszawa 2015, s. 134). Wydaje się, że należy odrzucić koncepcję poszukiwania prawa właściwego dla oceny ważności materialnej umowy jurysdykcyjnej w oparciu o rozporządzenie Rzym I, wobec wyłączenia z zakresu rozporządzenia tych spraw (art. 1 ust. 2 pkt e). W orzecznictwie Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości, pod rządami Rozporządzenia Bruksela I, dominował pogląd, że ocena ważności materialnej umowy jurysdykcyjnej podlega prawu właściwemu dla sądu rozpoznającego sprawę (lex fori). W niniejszej sprawie będzie to zatem sąd polski (wyr. ETS z 11.11.1986r. w sprawie 313/85 Iveco Fiat przeciwko Van Hool, Slg. 1986; wyr ETS z 19.06.1984r. w sprawie 71/83 Russ przeciwko Nova Slg 1984; tak też K. Weitz, w: Stosowanie prawa Unii Europejskiej przez sądy, Warszawa 2005, s. 550). Zgodnie zatem z art. 60 k.c. oświadczenie woli może być złożone w każdy sposób (swoboda formy).

Umowa zawarta między stronami dotyczy sporu wynikającego ze stosunku prawnego wynikającego z zawartej pomiędzy stronami umowy. Z przepisu art.

23 rozporządzenia Bruksela I wynika bowiem, że strony w umowie jurysdykcyjnej powinny wskazać spór już wynikły albo spór mogący wynikać z określonego stosunku prawnego. W niniejszej sprawie Ogólne Warunki Umów Sprzedaży wskazują wyraźnie, że spory wynikające z umów sprzedaży objętych tymi warunkami podlegać będą jurysdykcji sądów polskich.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, w przedmiotowej sprawie doszło do zawarcia umowy jurysdykcyjnej w formie ustalonej przez strony w drodze zwyczaju. Skoro współpraca pomiędzy stronami polegająca na zawieraniu licznych umów sprzedaży towarów odbywała się od dłuższego czasu, i była dokumentowana fakturami, dowodami dostawy, które były podpisywane przez pozwanego i na tych dokumentach znajdował się zapis, że sprzedaż odbywa się w oparciu o Ogólne Warunki Umowy Sprzedaży PPUH (...), które znajdują się na stronie internetowej PPUH (...), to należy stwierdzić, że poprzez przystąpienie do realizacji takich umów oraz przyjmowanie dokumentów potwierdzających dostawę towaru doszło do zawarcia umowy jurysdykcyjnej zawartej w powyżej wymienionych ogólnych warunkach umowy sprzedaży. Nadto, jak wynika z dokumentu korespondencji e-mailowej pomiędzy stronami, powód przesłał na początku współpracy Ogólne Warunki Sprzedaży PPHU (...) pozwanemu, który potwierdził ich odbiór. Następnie współpraca odbywała się w oparciu właśnie o te warunki umowy.

Ostatecznie należało zatem uznać zarzut naruszenia przepisu art. 23 Bruksela I (mylnie wskazanego jako art. 25 rozporządzenia Bruksela I bis). Pozostałe zarzuty odnoszące się do naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów księgi czwartej kodeksu postępowania cywilnego okazały się niezasadne wobec tego, że powyższe przepisy nie miały zastosowanie w sprawie.

Mając na uwadze powyższe okoliczności zażalenie jako uzasadnione należało uwzględnić uchylając zaskarżone postanowienie (art. 386 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.).

(...)

MW